

PIROSKA RENTSCH

Szeretet koldusa

Piroska Rentsch 2001-ben egyszerre egy regénnyel; *A világ végén* és egy verseskötettel; *Érinteni az eget*, robbant be a magyar irodalomba. Azonnal kész íróként és költőként. Az alkotó, akire rögtön (fel)figyelni kell(ene). Most is prózát és verset ír egyszerre. Az írás lételemévé vált. Prózát a pusztai szél fújta szülővárosáról Püspökladányról, édes-kese-rű gyermekkoráról és verseket. Az érzékenyen megélt sorsa; hányattatásai, az új hazára találás Németországban, örök hazasóvárgása, a szerelem és elhagyatottság, gyökerének, létének és küldetésének állandó keresése, a természet közelsége, szépsége, mások gondjainak megindító átérzése újszerű képekben, elementáris versekben törnek elő. Közérthető formát választ mondanivalójának. Abban bízik, reménykedik, hogy másokban is megszólalnak, visszhangra találnak ezek az érzések.

Végh Károly

PIROSKA RENTSCH

Szeretet koldusa

PIROSKA RENTSCH

Szeretet koldusa

AGROINFORM KIADÓ

Budapest, 2006

© PIROSKA RENTSCH

Felelős kiadó:
AGROINFORM Kiadó

Szerkesztette:
DR. VÉGH KÁROLY

A kötetet illusztrálta:
BOLYKI ISTVÁN

Műszaki szerkesztő:
MAHR JÁNOS

ISBN: 963 502 860 1

Tartalom

I. Sorsunk sorsa	11
Sorsunk sorsa...	
Édesanyámra emlékezve	13
Életnek-halála... ..	14
Anyám véres ágya	15
A titkok igazgyöngye	16
Mosolyogi!	
(Gyermekeimnek és unokáimnak)	17
Konok kunok gyermeke vagyok én	19
A szülőföld íze... ..	20
 II. Ha nap lehetnék	21
Hol búzavirágok kékje tükröződik az égre... ..	23
Ha... ..	25
Nyár, ifjúság	26
Áttörő illat	27
A pacalbíró	28
Játszani szeretnék... ..	29
Talán... ..	30
Tovalibbent a mondóka... ..	31
Még emlékszem	33
 III. Keserű mandulaillat	35
Mint a Napnak fénye	37
Akadó – Fakadó	38

A Halállal ölelkezük	
Minden Nő és Férfi	39
Kedves!	40
Játsszunk szerelmet – Mondtad	41
Fizetett boldogság	43
Mégis... ..	44
Keserű mandulaillat	45
Csak egy könnyű zápor... ..	46
Mint ifjú nyár	47
Szeretem... ..	48
Kérlek, szelídíts meg	49
A létnek éltető gyöngye	50
Álmatlan a füledt éjszaka... ..	51
Szerelmed talpig betakarjon... ..	52
 IV. Mit vársz?	 53
Mit vársz?	55
Lehet?	56
A lepel alatt bármi is történhet	57
Világosodik... ..	58
Néma fogadalmak	59
Gyűrött hangulatban	61
Kövek a vonók	62
Fáj és jó... ..	63
Történhetne... ..	64
A Tűz a Kezdetben vala... ..	64
Előtte esett	64
Szívedben zöld-ággal... ..	65
Hallod a farkast?	66
A Tűz száz szeme... ..	67
Ó mennyi boldog színt lehetne... ..	68
Ugyan – mit is várhatok?	69
Élni? Lenni? Égni?	70
Bennünk izzik az örökláng	71

Pedig de hogy!	72
Adni szeretnék	73
Kórleírás	75
Fura dolog Embernek lenni	76
„Belmagasság”	77
Európa	78
Gondolatok – 2002 októberében	79
 V. Uram!	 83
Uram!	85
A világ férges olajág	86
Nincs minden rendben	87
2002. november 06.	
A jelenben múlt pillanatok	88
Előre!	89
Dióhéjban	90
A kezdetek kezdetén... ..	91
 VI. Szeretet koldusa	 93
Szeretet koldusa	95
Fagyos eső mossa arcukat	97
Nemes – Szín – Lelés	98
Ősi-pergamen	99
Emésztő emlékezet	100
Szeretnék adni... ..	101
Törékenyen, öregén, bénán... ..	103
Fátyolok, hercegek, grófok, kalapok... ..	105
Mennyit kellett várnom	106
Az Idő görnyedő hídja alatt	106
Mohó Látó Kegye... ..	106
Kedves Babits Barátom!	107
A költészet-háza	108
Óvodai csoportkép	109
Világító emlék	109

VII. Keserű falat	111
Keserű falat	113
A Millennium margójára	115
S lőn világias – világosság	116
Recseg az ártatlan világ	117
Zeng az éhezők kórusa!	118
Karácsonyi körkép 2000	120
Afrikai látkép	121
Óh, Uram... ..	122
Vége	123
Bibliai igazság	125
Semmi sem véd meg... ..	127
Hajlott hátú alázat	128
Te – Akinek van... ..	129
Miért?	130
 VIII. Korai idő	 131
Korai idő	133
Bár Fa lehetnék... ..	134
Kísértő szín-pár	135
Mint a természet	136
Fázós álmoképek	137
Be szép álmok ébrednének... Ha	138
Borsodi tájakon	139
Az öreg puszta	140
Izzik a nyár	141
Tegnap még... ..	142
Messze esik Észak a lelkemtől... ..	143
Mint a rózsa csipkéket fésző kelyhe... ..	145
A tenger fénye dajkál... ..	146
Ha repülni tudnék... ..	147
Mi kell még?	149
Engemet a Természet ültetett... ..	150

AICHA	151
Kertemben lakik a csoda	153
Láttam elnyelő óriás vizeket	155
Barangolás bajor tájakon	157
Nem feledem... ..	158
Borzongat a „Tél”	159

IX. Alkonyi jelek 161

Alkonyi jelek	163
Törlesztés	164
Születésnap gondolatok	165
Reszket a lomb bennünk	166
Ki ad választ?	167
Nevek – Évszámok	168
És újra szürke-por	169
Mondd, miért tűnnek el álmaink?	170
Prózai kopások	171
Együttérzés	171
Zakatolnak a kerekék	172
Arcom töredékei... ..	175
Hol végtelen a menedék... ..	176
Már nincs füstje a vonatnak	177
Keresztútnál	179
Még... ..	180
Nehéz a haladás fölfelé a hegyen... ..	181
Csipkebokrot szőtt körém a nyár... ..	183
Késő az éjszaka... ..	184
Elment	185
Nem kell nekem semmi sem	187
Vég?	188

I.

Sorsunk sorsa

Sorsunk sorsa...

Édesanyámra emlékezve

Homlokod mögött fekete magány
Fiatal éveidet rágó, emésztő fekete magány
Szilánkokra törött szemednek tükrében
Mint piperkőc hazug – bámulja magát
Társtalan zord estéken a fájdalom
Fehérre szorított szájjal üvölt
A bánat és riadalom...

Néma váddal lüktet életed
A csöndnek fájó zaja hinti be lelked
Könnyét elsírta már ifjú szíved
A messzeségbe kutat fáradt tekinteted:

– Milyen sorsot kap három gyermeked?

Három apró gyermeked
Kik, mint pihés madárfiókák
Feléd az éhséget tátojják
Keserű lett a mindennapi kenyered
Az özvegység súlya húzza – vonszolja
Gondokkal rácsolt életed...

Életnek-halála...

Mint kettétépett szavak
Holt fénycsóvák a sugarak

El Szét
Dől Omlik
A hegy
Szikla
Mélybe
Iramlik

A Földet elsodorja
A víz kacagó árja
Sárban veszteglő ágya
Lesz életnek halála

Anyám véres ágya

Hasztalan – már tudom – hasztalan
Minden mi nem ima
Sorsom elfogadtam – tettem bár forrongva
Most itt állok ezer évek árnyékában szétszaggatva
S már tudom
Anyám véres ágya
Vértelen koporsója
Anyák véres ágya
Vértelen koporsója
Bölcső az – eleven kegy – közös sóhajtás
Sarjadó véres és vértelen hajtás...

A titkok igazgyöngye

Mint a kagyló
Csordogáló könnye
S a könny elfogyva
Titkok igazgyöngye
A kincs – könnyező
Sebből vérezve
Élő visszhangot lüktetve
Jön létre
Az ember is fájdalommal
Termi gyöngyeit
S lelke utolsó cseppig
Elsírja könnyeit
Reménykedve rí bele
A szótlán végtelenbe
Az együtt zengő
Őselem fájó hangszerébe

Mosolyogj!

(Gyermekeimnek és unokáimnak)

Ne zúgolódj

Ne tiporj virágot
Ne lépj rá, hisz az is én vagyok
Ne taposd el az igyekvő életet
Emeld fel a porból a kéregető éhséget
Látva lásd a tátongó kicsiny magot
Ne lépj rá, hisz az is én vagyok

Ha

Szemedben izzó láng bosszút lázad
Várj, ne nyisd panaszra szádat
Zokon vesz a múlandó idő
Számon kér, utolér az eljövendő
Hívj! – Mindig ott leszek
S lelkedbe termékeny nyugalmat hintek

Lásd

Zord szélben igyekvő erő
Mint nádszál oly gyenge ő
Ne kívánd szelek szárnyát
Magadban keresd vágyaid
Oltalmát

Mosolyogj

Arcod mosolyában is ott vagyok
S ha a szörnyű élet ordítva, vicsorogva
Ront bíborban kelő mosolyodra
Hajolj le, s vedd észre
A csöppet, a tiszta-fehéret
Látva lásd lábaidnál a vigasztaló jelet
Ne lépj rá, hisz az is én leszek...

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

Konok kunok gyermeke vagyok én

Érces szavú harang
Mit az élet szívembe öntött
Kunok gyermeke lennék én
Erről születésem döntött

Konok kun őseim – ifjú s vén
Nyakas kálvinisták is lévén
Rágva a szót s cselekedvén
Öklöt törtek hitványok fején

S én – mint nemes kun maradék
Kálvinistának meg maradék
Rágva a szót s cselekedvén
Öklöt török hitványok fején

Érces szavú harang
Mit az élet szívembe öntött
Kunok gyermeke vagyok én
Erről születésem döntött

A szülőföld íze...

Forrong, fortyog a németföld vize
Benne jóféle hazai fő kevélykedve
Zöldbab, sárgarépa
Hagyma-zöldje
És a petrezselyem, zeller cakkos kelleme
Otthon nevelkedett ilyen szépre
Mint nekem – magyar földben leledzett gyökere

Hiába forrongsz, fortyogsz németföld vize
Ma szülőföld íze lesz tálalva ebédre!

II.

Ha nap lehetnék

Hol búzavirágok kékje tükröződik az égre...

Hol az utak mentén
Pusztai szél terem
Hol pipacstenger
Izzik a földeken

Hol búzavirágok kékje
Tükröződik az égre
Hol belesimul
A Föld a végtelenbe

Hol szikvirágokról
Illatosak a rétek
Hol nádasokat ringatnak
A szelek – Ott születtem

Ott voltam kisgyermek...
Hol fáradtan jött az este
S gondokkal terhelten
Kelt a Nap az égre...

Ma szelíden lopózik
Felém az emlék
S ami akkor fájt
Ma szép, nagyon szép...

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

Handwritten text in the middle section of the page, appearing as several lines of cursive script.

Handwritten text in the lower middle section of the page, continuing the cursive script.

Ha...

Ha Nap lehetnék
Mindig mosolyognék
Barázdált arcokba
Nevetést ültetnék

Ha Nap lehetnék
Sohasem aludnék
A Hold világával
Együtt keringenék

Ha Nap lehetnék
Boldogabban élnék
Vidám sugarakkal
Örömet hintenék

Ha Nap lehetnék
Gyászúzó is lennék
Szomorú lelkekbe
Reményt ébresztenék

Ha Nap lehetnék
Boldogságot vetnék
Kialudt szemekbe
Hitet varázsolnék

Ha Nap lehetnék
Meleget öntenék
Szíveket töltenék
Didergő emberek
Subája lehetnék...

Nyár, ifjúság

Emlékeim árnyán
Fény-villanás egy-kor
Mint rokokó szoknyán
A libbenő fodor...
Lila kis virágok
Az orgonabokron
Nyár, ifjúság
Te illatos csokor...
Ruhádon illanó
S álmodó ráncok
S a ráncokban búvó
Pihegő virágok...
A jelenbe ömlő
Lila zuhatagok
Élmények örvénylő
Elmúlt fergetege
Ifjúság hajnala
Eltűnő szerelme...
Szunnyadó álmából
Felfejtve a ránc
Nyurga,
Ádámcsutkás srác...
Követik forró
Ártatlan pillanatok
Zsebbe csempészett
Vallomások...
Kórházi folyosón
Rajzolt arcvonások
Lopott mozdulatok
S egy-két tétova tánc...
Ifjúság, szerelem
Titkokban úszó ár
Illatos orgona
S vad, perzselő nyár...

Áttörő illat

Foltosra pirult
Varázslat
Lyukacsos
Áttörő illat
Színét piktorok festették
Benne édes töltelék
Drága göngyölt palacsinta!
Elillant gyermekkor
Illata...

A pacalbíró

Egyszer volt, hol nem volt
Volt egy „Pacalbíró”
– Volt több is már, ám ez élenjáró –
Tekintélyt s elismerést vágyó
Így lett hát országos „Mészárosbíró”

Nagy az este – Nagy a sötét
Szürke számár – Tarka rét
S mivel a tisztség soha sem elég
Kinevezte magát „Vásárbírónak” még

Ríni való kedve lett a népnek
Nem örülhettek a szép terméseiknek
Nagy az este – Nagy a sötét
– Résen állj komám! – rebesgették
– Meg ne csaljon a vén róka
Mert ígérni tud véka-számra!

Nagy az este – Nagy a sötét
Szürke számár – Tarka rét
A „Pacalbíró” becsvágyát megunta a nép
S rövid szóval kimondták rá – Elég!
Ám a kimondás sem vette el a kedvét
Nagy az este – Nagy a sötét

Nem bírván tőle szabadulni
Összeültek tanácskozni...
Vegyülék, velős-csont, vekni...
Kisütötték – Mátyáshoz, az igazságoshoz
Kell szekérnyi követet küldeni!
Nagy az este – Nagy a sötét
Szürke számár – Tarka rét
Az elhíresült „Pacalbíró”
Elvesztette a tekintélyt

Játszani szeretnék...

Játszani szeretnék...
Újra játszani szeretnék
Szökdelni járdaszegélyén
Utazni idő-szekerén
S ha labdám elgurulna
Ha a Jézuska csak almát hozna
Nem – Már nem követelőznék sírva
Belenyugodnék a sorsomba
„Csak” gyermek szeretnék lenni újra

Álmodni szeretnék...
Újra álmodni szeretnék
Álmodni játékokat – Szépeket
Mackóról – Babáról mi lépeget
S ruhákról – Mely öltöztet
S ha mindezt mégsem lehet
Várakozni távoli éveket
Elképzelni milyen lehet
Ha majd felnőttként élhetek

S hinni szeretnék...
Új hittel – Hinni szeretnék
Szeretném elhinni a mesét
Érinteni „öregnéne” kezét
Szememmel újra simogatni
Az őzike bársonybarna szemét
S hinni – Hogy mind a reményt
S a meséből kilépő szegényt
Szerencse kísérte
Míg élt...

Talán...

Míg az életben megrekedt idő
Állni látszott, a gyermek csak játszott
Csak játszott
Átölelni, várni, Kisjézust álmodni
A sors nagykendőjébe
A test bűvő melegébe
A teremtetek menedékébe, az életbe
Nem számít mikor miért és hova
Csak akarja
Csak tova, tova

A gyermek vállára terítette
A sorskendő csak vitte, vitte
Majd a szükségben álló idő
Futni kezdett, s a sorskendő
Egyre szilajabbul repdesett

Úgy repdesett, mint a madár
A gyermek, gyermek sem volt már
Csak madár
Csak szárny
Sorsban rettegő, repdeső szárny
Időt megváltó ős talány
Hogy talán...

Tovalibbent a mondóka...

Száll a hinta magasra
Vidám gyermek ül rajta

Por a teste – Ég az álma
Pirkadó hajnal a vágya

Számolja az üveg almát
Nem téveszti el a sorát

Egy üveg alma...
Két üveg alma...

Száll a hinta magasra
Egyre-egyre magasabbra

Röpül az év – Leng a hinta
Tovalibben a mondóka...

Az élet hintáját – bár akadozva
A sebesen szárnyaló vágy hajtja...

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Isaiah 1:1-17

Még emlékszem

A fűszálakon a hajnal gyöngyöző könnyeire
A fényben remegő búzavirágos szántóföldekre
A pipacsoktól lángoló illatos rétekre...

Még emlékszem
A mezítelen lábakból tarló serkentette vérző sebekre...

Még emlékszem
A gyermeki lélek zöldülő lombjára
A gyökérből eredő friss hajtásokra
S a hajtások metsző ritkítására...

Még emlékszem
A lehúzó ragacsos mázra
A kiszolgáltatottság sajgó nyomorára
A szegényeknek járó koldusok-botjára...

Még emlékszem
A kormot lehelő petróleumlámpa
Tűnődést visszaverő világára
A hitványság emésztő dicsőségvágyára...

III.

Keserű mandulaillat

Mint a Napnak fénye

Két karom óvó, szelíd
Mint a folyót átszelő híd
Melynek acélozott stabil váza
Megvéd.
Megvéd, hogy víznek árja
Rohanó, habos zavara
Lábaidat szennyével ne tapossa

Szívem lobogva izzó
Szelíden óvó
Mint a lég.
A földet beborító
Mely
Szivárványt alkot a magasban
Úgy véd a színek, okozta zavarban
A lépést-vesztő zörgő avarban

Két szemem szelíden, óvón
Mint a Napnak fénye
Aranylón
Szitálja rád mosolyát
S küldi parázsló hajnalát
Szerelmének féltő sugarát...

Akadó – Fakadó

Hullik már – Hullik már

Az égből az este

Karcsú ködfoszlányok

Ereszkednek lesve

Lesve ereszkednek

Ködtáncot lejtene

A szürkülő estén

Foltokat ejtene

Föld-szagú Ádámok

Ide – Oda, járnak

Erre is – Arra is

Kevesebbet látnak

Kevesebbet látnak

Vakon botorkálnak

Nem lelik meg nyomát

Heted Hét Határnak...

A Halállal ölelkezik Minden Nő és Férfi

Ölbe hív a nász...

Szeretsz – Reá vársz

S ő nem késik...

Minden Nő és Férfi

A Halállal ölelkezik!

Kedves!

Szeretném
Hogy úgy szeress
Hogy a rosszat
Nem hiszed

Szeretném
Hogy úgy szeress
Hogy tudd
Nincs mit vesztened

Szeretném
Hogy úgy szeress
Hogy megérezd
Ha a szívem szól...

Játsszunk szerelmet – Mondtad

Lázadó mosoly
Fut szét arcodon
Mert én nem akarom
Mert én nem akarok
Szerelmet játszani
Érzések nélkül
Testeden kalandozni
Titkos ösvényeiden
Vakon bukdácsolni
Nem akarok megalázó
Hazug szerelmet
Vallani...

Information on the subject of the book

Fizetett boldogság

Éjszakák – Szitkok – Kudarckok
Sápadtan múló árnyékok
Testekből élő mámorok

Álmot gőzölög a bőr
Szenvedélyben rügy feszül...

Zavaros ködben az idő elmerül
Az alkalom a pár mellé ül
Míg a zsibbasztó vágy elégül:

A csúnya szépül
A goromba szelídül

A vágy zizzen – Teljesül...
Nincs harsona – Felhők játéka
Csak fizetett öröm fájó kudarca...

Mégis...

Évek
Hosszúra sikerült évek
Bennük napok – S kiáltó érvek
Emlékszel?
Volt egy-egy megbocsátás
Egy-egy sóhaj
Sok-sok megalkuvás

Együttélést gyötrő döbbenetek
Mert a meztelenség is levetkőzhet...

Mégis...
Kell az elképzelt oltalom
Ingoványon tapadó vigalom
Mert félünk...
– Bonyolultnak tűnik nagyon
A hit
S a hitetlen bizalom...

Keserű mandulaillat

Késői párában
Szerelem árjában
Hánykolódó habok

Múló ősz s tavasz
Jótevény remegés
Semmis a szenvedés

Szívünk dobogása
Testünket felrázza
Illatos – Légies

Kacéran égies
Húr zeng a porszemen
Vonagló mélyeken

Fátyol fedi el a Holdat
Keserű mandulaillat...

Csak egy könnyű zápor...

Szerelem-fakadás

Voltál

S maradtál

Rózsaszínű mámor

Nem felhőszakadás

Csak egy könnyű zápor

Nem kísért földcsuszamlás

Sem morajló hegyomlás

Nem maradtál áldás

Csak egy könnyű zápor...

Mint ifjú nyár

Mint ifjú nyár
Ki üde, büszke, sudár
Kit a tavasz oltó lehelete megedzett már
Ki újjászületéssel eleven zöldet teremtő
Olyan Ő
A megifjult szerető
Fojtott szerelem lángja égeti testét
Puha érzékiség növeli keblét
Ismét látja a Természet szépségét
S hallja a szeretet visszhangzó zenéjét
S mint harmatra váró
Virrasztó hajnalon az eleven tő
Szomja a szerelemre egyre nő
S mint gondos kertművelő
Gyomlálja, öntözi titkát
A szerelem paráznak érzékeny illatát
Kitárult lelke úgy áhítja jussát
Mint ifjú nyár a napnak sugarát...

Szeretem...

Szeretem halk, szelíd szavát
Boldog holnapokat gyöngyöző mosolyát
Szája szögletében megbújó ismeretlen titkát
Őszbe vegyült megkopott haját
Mely barázdált évekbe foglalja bölcs homlokát

Szeretem bőrének áttetsző melegét
Izzó szemének biztató mezejét
Nyugodt arcának férfias keretét
Borostás állának szürke erezetét
Szeretem – hunyhatatlan égő-emberségét...

Kérlek, szelídíts meg

Nem – Ne érj még hozzám

Várj...

Kérlek, hallgass rám...

Nem elég – Csak

Ha szívünk dobogása

Érzéseinket diktálja...

Nem – Ne szólj...

A beszéd csak félreértések forrása

Csak a szavak üres lángholása...

Várj...

Az igazi szerelem

Vágyakozó fény-tiszta türelem

Kérlek, szelídíts meg...

Hogy érezzem – Hogy érdemes

Díszbe öltöztetnem a szívem...

A létnek éltető gyöngye

Mint szürke rögnek fészekbe

Ágyazott göröngye

Olyan az asszonyi ágyék

Termékeny öle

Vár – A kikeletre...

Hogy élővé varázsolja

A Természet könnye

Amint csordulva hull

A kiszáradt földbe

A duzzadó nőiességbe

S lesz belőle

A létnek éltető gyöngye

A várandós elkötelezettség

Lüktető földi-fénye...

Álmatlan a füllelt éjszaka...

Nyár van
Az évnék az a szaka
Amikor álmatlan a füllelt éjszaka

Felnézek a sápadt magányos Holdra
S eszembe jut egy görög monda
Luna és Endümion románca...

Luna – A Holdban megtestesülő
Boldogtalan istennő
Beleszeretett egy halandóba
Egy szép pásztorfiúba
Hogy alvó szerelmét meglátogassa
Gyakran leszállt a földi-birodalomba

Rég volt

Parázsló tűz szívét már nem dobogtatja
Láng nélkül ég lüktető korongja
A némaság borzongó zenéje süt le róla
Ha kihűlt, szomorú tekintetét
A földi-birodalom felé fordítja

Talán... talán még mindig szerelmét
A szép pásztorfiút gyászolja...

Szerelmed talpig betakarjon...

Add nekem karjaid szunnyadó parazsát
Ölelj, mint tűz öleli át a fát
Szerelmed talpig betakarjon
Leheleted – óh... Forrón lobbanjon
S mint tűz öleli át a fát – Izzón
Ölelj, ölelj Te is úgy át...

Hangod, mint könnyű dallamok
Repítsék, zsongják az imát
A szerelemben fürdő zsolozsmát
Ölelj, ölelj át oly forrón
Mint tűz öleli át a fát...

Hozd el illatod, mint szél a virágport
S mint villám hozza a záport
Ragyogd be a hulló mámort
S mint tűz öleli forrón a fát
Úgy ölelj, ölelj Te is át!

IV.

Mit vársz?

Mit vársz?

Hol az idő
Sercegése
Állandó
Maradt
Agyonhallgatott
Szavak
Lógnak
Lebegnek
A plafonok
Alatt
Poloskák
Tetemétől
Porosodnak
Az agyak...

Lehet?

Lehet
Hogy ez a Lét Diadala
Hogy a szó csak akkor való
Csak akkor hallható
Ha
Ágyúból ömlik az Alattvaló?

Lehet
A háború
Mely halált osztó
Törékeny lelkeket tipró
Az erősebb erejét sokszorozó?

Dübörög
Az élet Harsány Szava
Talán
Mégis ez a Lét Diadala?

A lepel alatt bármi is történhet

Nem szeretem
Ha a sötét belát a szobámba
Tömege
Félelmetesen borul a világra
Mint dézsából
Mocskos víz – Ömlik az utcákra
Nem tudni
Milyen homályos-íz marad utána
Dagad a mély
Hamvad a magasság izzó forrása
Meghajolni
Át és túl élni mindazt
Mit a sötét
A fejekben fakaszt...

A lepel alatt
Bármi megtörténhet
Elfárad
S hiábavaló az igyekezet

Világosodik...

Részeg fények
Dülöngélnek...

A sötét foltok
Fakulni kezdenek
Mint
A sokszor kimosott ruha
Mely feslett színét
A szennyes mosó lében hagyta
S most fonákja helyett
A valóját mutatja...

Néma fogadalmak

„Ama” néma fogadalmak
Örök súlya
A molyrágta századokat
Húzza – Vonja

Az óramutató s az
Ezred utolsó százada
A sercegő perceket
Az éjfélnélzhez vonszolja

Sietős falánksággal
Szabdálja darabokra
Rosszízű falatokra
Az Időt

Figyelmeztető síp
Szól harsogva
Öt... Négy... Három...
Kettő... Egy...
Semmi...

S a szelíd szférában
Zsúfoltan lebegnek
A néma fogadalmak
Hamis hangjegyei...

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF LINCOLN'S INN

ESQ.

IN TWO VOLUMES

THE SECOND

AND LAST

OF THE HISTORY

OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF LINCOLN'S INN

ESQ.

IN TWO VOLUMES

THE SECOND

AND LAST

OF THE HISTORY

OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF LINCOLN'S INN

Gyűrött hangulatban

Gyűrött a pizsamám
Gyűrött a vánkosom
Gyűrött a hajnalom

Gyűrött a reggelem
Gyűrött a lelkem
Gyűrött a testem
S a benne feszengő
Közérzetem

Csöpögő ősz van

Gyűrött a nappalom
Gyűrött az alkonyom
S gyűrött a programom

Influenza gyötör

Gyűrött az estém
Gyűrötten jön elém
S gyűrött szobám fala
Sötéten néz felém

Gyűröttnek indul az éj
Gyűrött gondolat kísér
Gyűrött vánkosom
Nem sok jót ígér...

Kövek a vonók

Mint zúgó
Morajló folyók
Sötét fenekén
Kövek a vonók

Formálják
Csiszolják
A mélységben
A hangot

A lélek mélyén is
Muzsikál a vonó
S néha zokogva
Szólal meg a hangzó

Kemény muzsika
Az élet – Olykor
Durva
Felszólító

Fáj és jó...

Testemben tekergőznek a gyökerek
Átfúrják szívemet
Lelkem sugarán szétágaznak
Idegeim indáin szertekúsznak
Lankákon, csúcsokon elidőznek
Miután
Évezredek bokájánál megpihentek
Százezer véres nász kiált bennem
Számon kér – Sír és nevet
Emlékeztet – olykor megvet
Fáj és jó...

Történhetne...

Történhetne...
Csak szerep lenne
Csak szerep – Csere
Bánatomba öltözve
Te jönnél velem szembe...

A Tűz a Kezdetben vala...

A Tűz a Kezdetben vala...
Folytatás, lángolás vala...
Mi Tűz a kezdetben vala...
Fojtott, szunnyadó parázs ma...

Előtte esett

Kicsordult a Napnak fénye
Előtte esett
Az Ég borús homlokán
Diadalív díszelgett...

Szívedben zöld-ággal...

Remény zöldül a kertekben
Húsvét nyílik a szívekben...

Ma a bűn – A csábító hallgat
Mágnesként vonz egy gondolat:
Ismerd meg – Tárd fel valódat
Jobbra vagy érdemes
Mint magad eltemesd!

Üld meg múltad fölött a tort
Az elmúlt temetni való
Végtelen irgalmat nyert holt
Ki az eljövendőt...
Ő, Ő tudja mi volt...

Jobbra vagy érdemes
Mint mi múltad volt

Új vágyak kelnek útjukra
Óhajtásod birtokolja
A feledést – Ha permete
Hull a kútba – A mély kútba
Mely immáron betekintést
Nem enged a bűnös múltba

S midőn mi terhes múlik
Lelked Húsvétja kinyílik
S szívedben lüktető zöld-ág
Bíbor szirmokat virágzik...

Hallod a farkast?

Látod?

Túl az enyészeten
Fehéren – Merészen
Hull – Suhan a hó...

Hallod a farkast?

Üvöltő dala
Szikkadt vagyona...

Látod?

Töröknek törnek
Mégis él! – Én is
Magam az utam...

Hallod a farkast?

Üvöltő dala
Szikkadt vagyona...

Látod?

A porszem sok – De gyáva
Pedig szürke léte illanó
Mint minden mi halandó...

Hallod a farkast?

Üvöltő dala
Szikkadt vagyona...

Látod?

Várja az esélyt
Hogy vadtársát
Dúlva tépje szét...

A Tűz száz szeme...

Belefeledkeztem a Tűz lángoló lelkébe
Vad szikrákat hányó tüzes száz szemébe
Lobogva parázsló szép tekintetébe

S a Tűznek vad tüzes száz szeme
A száz szemből parázsló szép tekintete
Vágtatva vonagló, lángoló sejtelve
Nyugtalan sorsom partjaira úz...

Gondolatom – Lobogó láng-ízű tűz
Míg nézem - Tekintetem s tekintete
Az élettel, a múlással
Az átalakulással küzd

A Tűz halódó száz szeme – Parázsló tekintete
Izzón – Biztatón melegít - Míg ég...
Míg végleg lehunyja mind a száz szemét...

Ó mennyi boldog színt lehetne...

Szeretnék

Álmokat – Vágyakat festeni

Színesen

Jó kedvű színeket keverni

Ó mennyi szép boldog színt lehetne...

De csak szürke festődik Földre s Égre

S fekete – Gyász – Bánatnak színe

Szeretnék

Álmokat – Vágyakat előre festeni

S ezt mind-mind az Égre meszelni

Hosszú-hosszú létra fokán állva

Belefesteni a züllött világba

Pirosat – Zöldet – Aranyat – Kéket

Szivárványként megannyi szépet

De csak szürke festődik Földre s Égre

S fekete – Gyász – Bánatnak színe...

Ugyan – mit is várhatok?

Már az igaz sem igaz
Világot lep el a gaz
Nem kopog be jó barát
Gazda sem kínálja borát
Nincs ízes este s hangulat
Nem mondják türelmes szavak
Öreg tegyük el magunkat
Holnap is lesz még nap
Emberek elfeledik egymást
Nem hívják – nem várják
Legfeljebb csak szánják
Az ily együgyű polgárt
Ej mit is beszélek
Hisz benne élek
Kirekesztő lett az élet
Pénz diktál – a konok
Ugyan – mit is várhatok?

Élni? Lenni? Égni?

Az Őshang remegve úszik a szférában
A sötét némaság felejtő árjában

Morzsálja a csend a lelkek százait
Kik már szétleheltek éltük álmaikat

S mégis – A múltnak poros ultrahangja
Szórja biztató hullámaikat a világra:

Vágyat építeni!
Morózus fellegekbe vésni
Élni! Lenni! Égni!
Soha ki nem hunyni!
Akarattal – Vággyal
Hegyeket mozgatni!
Az elmúláson is diadalt aratni!

Morzsálja a csend a lelkek százait
Továtűnt álmok valótlan vágyait...

Bennünk izzik az örökláng

Fényed nesze örök a pillanatban
Világít a megfoghatatlanban

Bennünk ég a nagyvilág
Bennünk izzik az örökláng

Láng – mi szívünkben szunnyad
A pillanat örök fénye marad

Engedd hát a mécsest lobogni
Ne hagyd szürkén elhamvadni

Szívedben a szikrát kialudni
Kívánj! – A pillanat örök fénye maradni...

Pedig de hogy!

Tű – fókán fonál helyett
Folyondár öltögetett
S varrta, varrta az életet

Nem kérdezett

S ha néha lett volna szavam
Mint sün a tüskéi mögé
Rejtettem magam

Pedig de hogy!

Mégis visszafogtam
A lázadó Embert
Visszafojtottam...

Adni szeretnék

Adni szeretnék
Morzsákat magamból
Sok-sok apró morzsát
Hogy sokaknak jusson

Enni az éhesnek
Inni a szomjasnak
Felkelő napot
Az árva koldusnak

S ha a morzsákat
Kísérné szerencse
Vinnék boldogságot
Sokaknak lelkébe

Vinnék boldogságot
Gyermekek szemébe
Ragyogjon mosolyuk
Csillagok fényébe...

Kórleírás

Cserbenhagyott ősi szavak

A nagy – szavak gőgös árnyékában
Mint fűszál a puszták világában
Lombjuk vesztetten haldokolnak
Cserbenhagyott ősi-ízű szavak

Mint fejmeghajtón lankadó vélt gyom
Mit társa önös hasznáért elnyom
Véreznek a múltból maradt szavak
Mik sápadozva még megmaradtak

Lapok között csöndben haldokolnak
Míg fölöttük tort ülnek az újak!

Cserbenhagyott ősi javak

A nagy – javak gőgös árnyékában
Mint fűszál a puszták világában
Lombjuk vesztetten haldokolnak
Cserbenhagyott ősi-jussú javak

Mint fejmeghajtón lankadó vélt gyom
Mit társa önös hasznáért elnyom
Véreznek a múltból maradt javak
Mik támolyogva még megmaradtak

Ég – Föld között csöndben haldokolnak
Míg fölöttük tort ülnek új urak!

Fura dolog Embernek lenni

Remegő levegővel együtt lélegezni...

Kifeszített íjjak között menedéket lelni...

Nap, mint nap, zsibbasztó keresztet cipelni...

Rácsok vezényszavainak engedelmeskedni...

Hamis holnapokat mederbe terelni...

Az igazat kettéhasítva is megérezni...

Festékekből ácsolt arcok mögé látni...

Nehéz dolog Embernek maradni
Madárszárnyak verdeső félelmét
Míg élünk – lelkünkben hordozni...

„Belmagasság”

A buta ember – Ordas
Okosnak hiszi magát

Az okos bölcs – Kelő-mag
Érleli tudását

A buta ember – Gőgös
Melldöngető álhős

Az okos szerény
Szó előtt tetteket mér

A buta ember nyakas
Pökhendi, rátarti

Az okos toleráns
Kész bárkit meghallgatni

A buta ember olcsó
Önmagát árulja

Az okosnak nincs ára
Pénz nem érték számára...

Európa

Egy
Az Ég mely beborít
A csillag mely elvakít
Egy a Nap mely világít
Ám
Másként szórja fényeit
Itt
Kényesen és fényesen
Ott
Ördögien keservesen
Itt
Bő kezéből arany cseppen
Amott
Fukarul méri kegyeit
Növelve az ott élők keserveit

Gondolatok – 2002 októberében

Egy csillag elgondolkodott
Egy csillag gondot okozott
Mert fényesen ragyogott

Tér, messzeség, végtelen
Mint ők védtelen
Állok így egymagam

Szikrából csiholt értelem
Szikrából csiholt érzelem
Téríti utam szüntelen

A költő életre kelti a virágot
A költő ébreszti a világot
Ha így igaz – Én kiáltok!

A part szegélyén ballagott
A part szegélyén hallgatott
Ő – A végtelen óceán

Különböző súlyú szeszélyek
Különböző súlyú veszélyek
Között egyensúlyoz a lélek

Szétesett fájó álmaimon
Szétesett fájó vállaimon
A múlt lépteit taposnak

Az indulat bástyáján őrszem
Az indulat bástyáján bőszen
Ingoványaimban kutat

A Tér mélyeiben a felhők
A Tér mélyeiben az esők
Viharos cseppjei áztatják lelkem

Mozdulatod peremén hódolat
Mozdulatod peremén bókolat
...Ajkad hallgat

Izmok vontatják megélhetésük
Izmok vontatják létezésük
Megrakott uszályát

Akiket a vihar eláztatott
Akiket a vihar megtépázott
Nem felejtí a kár-hozatot

A diktatúra kezében
A diktatúra szemében
Véres bosszú ül

A vén romok mélán állnak
A vén romok mélán várnak
Míg az árnyak fosztogatnak

Az erény keskeny ösvényén
Az erény keskeny sövényén
Föl s át – bukik a politika

Lángoló véres ugarak
Lángoló véres sugarak
Szunnyadó pernyét szítanak

Mozdulatlan hegyek
Mozdulatlan völgyek
A ködben elveszhetnek

Hazug szikrát csiholva
Hazug szikrát szétszórva
Varázsol idillt a politika

Szerényen hallgató vágyak
Szerényen hallgató lázak
Sötétbe zuhannak

Tedd magad láthatóvá
Tedd magad magadhoz
Hasonlóvá

Szírt vagy mely meredek
Szírt vagyok mely meredek
El nem érhetsz, és el nem érhetlek

Fátylat öltenek az alkonyok
Fátylat öltenek az angyalok
Ám a bölcsesség leplezetlen

Megalapozatlan fejtegetések
Megalapozatlan fenyegetések
Rossz szolgálói a felebaráti szeretetnek

A balga hit hiszi mit mások, sugallnak
A balga hit hiszi mit mások, mondanak
Gátat építve a saját gondolatnak

Minden csak kezdet, aminek árnyéka van, de fénye nincs

V.

Uram!

Uram!

Taníts meg
Hinni és remélni
Magunkkal másokkal
Békességben élni

Remélni
Lesz még nap
S a Nap holnap is
Ragyoghat – Ránk

Kik megbánva bűneink
Megbocsátásért esengünk
Hogy újra Benned
Magunkban hihessünk
Ámen

A világ férges olajág

Látjátok Feleim

Mik voltunk s mik vagyunk
Bú voltunk s bánat vagyunk
Sorsunk által űzve vagyunk

Látjátok Feleim

A koroknak nagyléptű bocskora
Ámbár a méret igazán jókora
Nem való a mi elgyötört lábunkra

Látjátok Feleim

Hogy osztódik szét a kegy
Míg a mosoly sír – Kéreget
Alant a nép – Morzsákat szedeget

Látjátok Feleim

Bölcs gyümölcs – Igen nagy kár
Még nem termet meg földi-fán
Szomorú – Víg – Ki-ki árván
A maga külön útjain jár
A világ férges olajág
Már rég kifosztották
Az édeni Bölcset termő Fát...

Nincs minden rendben

Uram!

Légy irgalmazó, hisz tudod... a bűnben...
Nincs minden rendben az emberek seregében
Házak tövében az időtől megtört fényben
Sötét árnyékok cikáznak büszkén, kevélyen
Sarkoknak szemeiből lobban a villám

Uram!

Miért, miért nem lát az ember tisztán?

Mérföldeken át, vallás üldözi a vallást
Káinok és Ábelek leöldösik egymást
Igaz helyett gonosz oszt áldást
Múlt nehéz léptei döngetik a járdát
Uram!

Gyarló sereged nyer-e megbocsátást?

A vér vörös nyákjában világít a Nap
Így adva át helyét a sötét éjszakáknak
Mikor ember bosszút – Bosszú, virágzó gazt szül
És a történelem, izzó szennyben szentesül
Látod

Nincs minden rendben a földi-sereg körül...

2002. november 06.
A jelenben múltó pillanatok

Másról szerettem volna írni...

Rágyújtok...

Cigarettafüst szövi be a szobasarkot

Tűnődöm

A jelenben múltó pillanatok

Hányszor, hány pozitív, negatív gondolatok?

Cigarettám ég, néha-néha beleszívok

Méregetem az ablakon túli világot

Am megzavar a falióra mutatója

Híreket jelez a pillanat átfogója

– A miniszterelnök munkalátogatása

Kecsegtetően fejeződött be Párizsban

Majd folytatódik a hír

A miniszterelnök még a mai nap megérkezik Amerikába

Tragédiák s tények – gyilkosságok borzolják

A pillanatban zsibbadozó idegeket

Vágásban döcögő hírszeletek

Fűszerezett üzenetek következnek

Ámítások – Lejáratások

Pillanatnyi érdekeket kiszolgáló

Ködpárás magyarázatok...

Így teljes a kép

„Hisz bűnösök, vagyunk mi, akár a többi nép”

Egy növényező almafát figyelek

Minek vékony ágait már elhagyták a levelek

Csak egy tart ki dacolva, kapaszkodva

Megadásra ingatják a szelek

Hiába...

Előre!

Üsd – Vágd...

Sorban – Csak ütemre
Csak a Haladó fejére

Bele

A jelszó Előre!
Szem a fejre – Csak a fejre

A tét a lét

Nincsen félre – Csak Előre!
Vezényszó a hit ereje

Veleje

Pajtás! – Csak Előre!

Dióhéjban

Voltak merész láncolatok
Volt sok-sok büszke hegy

Volt Isten
S volt kegy
S jöttek népek
Hitetlenek
Kik Istennek imát
Szűken mérték

S lett istentelen káromlás
Istentelen megtorlás
Kíméletlen gyalázkodás

S a vége
Ünnepélyes
Konc-elosztás

A kezdetek kezdetén...

Midőn még vala
A kezdetek kezdetén
Midőn még nem világla
Nap nem sötétle éj

Midőn még Istenünk
Rózsásat álmodott
Midőn még egy tiszta
Szép világló ábrándot

Midőn megteremté
A szeplőtlen világot
Midőn saját képére
Emberré alkott...

Régen volt...

VI.

Szeretetet koldusa

Szeretet koldusa

Szelek futkároznak az utcán
Sebesen, majd lomhán
Bolyonganak sután
Az ősz előtt
A nyár után

Az ácsorgó kócos fürtök feketék
Imént még szelek kergették
A bágyadt langyos napsugár
Mint színarany-nehezék
Hidegen töri meg rajta fényét

Alatta gyermekarc – szepegő
Maszatos álmos kéregető
Rám szegezi félő tekintetét
„Sásban bujkáló”
Kék-tó fodrozó tükrét

S mint a tolvaj ki nem kért
Rejti el megszerzett kincsét
A simogató kéz
Adakozó cseppjét

Bőven beosztja
Hogy jusson mára
S maradjon szikrája
A fázós holnapok utánra...

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Stimulus

Fagyos eső mossa arcukat

Emberek fekszenek az utcán
Fagytól és alkoholtól kábán
Magukba húzódva dermedten némán

Hideg téli szelek fitogtatják erejüket
Ám Ők az utca bennszülött lakói
Nem lelik óvó menhelyüket

Fagyos eső mossa arcukat
Régen eltűnt mosolyukat
Kergeti egyre távolabb álmaikat

A holnap nem ígéri
Teljesülni vágyaikat – Hisz
Fagyos eső mossa nyáron is arcukat

A zsúfolt városok ölen
Nyomorral takarózik a szegény
A rongyos – a nem kívánt jövevény

Nemes – Szín – Lelés

A fekete a fehér szűkszavú

A színes túlontúl beszédes

A tarka?

Olyan mámoros fajta

A szellő simogatta gyöngyház az, szép!

Csodálatos, mint egy úszó kép

Mint a felrezdülő álmos ég

Mikor halványan sejtetően kék

S úsznak benne a gyöngy-szürkék

S ha égőn alágyújt a Nap

S a kék tűnődve felhasad

Arany ötvözi be a kéket

A szépet

A valószínűtlent...

Ősi-pergamen

Az elevenség megfoghatatlan kénye:
A színek pattogó fénye...

Az égi-madarak gondtalan éneke:
A patakok gyöngyöző lelke...

A szótlán hegyek eget ostromló bérce:
A villám hasító ereje...

A horizont lehulló végtelensége:
Az Ég kékje – a Föld zöldje...

S közötté az élet álomban forró kéje:
A halál festetlen színtelensége...

Emésztő emlékezet

Mint
A sejteket kényszeredetten felfaló enyészet
Mint
Az örvényben sodródó tehetetlen igyekezet
Mint
A részeg éjszaka vak mámorára borított felelet
Mint
A varázs másnapján a józan lángoló lehelet
Úgy emészti fel a részleteket az emlékezet

Mint
A sötét árnyalataiban imbolygó tapogatózás
Mint
Az álom – mint az éjjeli csapongó látomás
Mint
A visszajáró roskatag céltalan bolyongás
Mint
A tét-kardjára tűzött megalkuvás...

Nincs kéz, ki visszaadná az emlékezet kirostált vagyonát

Szeretnék adni...

Szeretnék még élni
Szeretnék még adni

Szeretnék dalolni
Hegedű maradni

Fájdalom nélküli
Dalokat pengeni

Szeretnék még adni
Lelkeket éltetni

Halálom után is
Dalolva lebegni...

Törékenyen, öregén, bénán...

Messzelátó szemek merednek
Beomlott medrükben vizenyősen erednek
Fénytelenül meg-megremegnek

Törékenyen, öregén, bénán
Ül a roggyant ház előtt némán
Mint halott kő-kolosszus

Kinek már nem kell passzus
Kit az ostobaság faragott ördöge
Már nem visz kísértésbe...

Valóját az idő már talpig sebezte
Megpróbált testét fakóra festette

Törékenyen, öregén, bénán
Mint fonnyadó nap a ködben
Sorvad keze fáradt ölében

Fehér hajú anyóka...
Az élet őt is lépre csalta

Ráncokba bugyolált nyaka
Mint kivágott termőfa
Földben maradt dereka...

Textbook of organic chemistry

Fátyolok, hercegek, grófok, kalapok...

(AICHA. 2003. június 28.

Árpád-házi Croy Albrecht-herceg esküvőjén)

Költemények – Anyagok
Ősben kreált vakolatok
Pompás tollak – Színes pántok

Fátyolok, hercegek, grófok
Kalapok – S rajtuk virágok
Egy „eredeti” tál-kalap
Rajta kitömött madárhad
Hét szedegető áldozat
Alatta női arculat
Nemesen ősi levonat
Fátyolos keretbe foglalt
Visszanéző
Kimért öntudat...

Mennyit kellett várnom

Mennyit kellett várnom
 És mennyit kiállnom
Hogy szóba elegyedjen
Vélem kegyes legyen
Az édes-anyanyelvem
 Hogy rám mosolyogjon
 Hogy mellém is álljon
Hogy meghitt órákon
Vélem szárnyaljon...

Az Idő görnyedő hídja alatt

Az görnyedő alatt
 Idő hídja
Zavaros árban árnyak
 Ingó
A sodrásban a habok csillognak
 Csak
A soros zaja
 Hullámok alatt
Az elsüllyed marad
 Érték alul
A csak habok
 sodrásban a csillognak...

Mohó Látó Kegy...

Mohó Látó Kegy...
 Egyre megy
 Földi kohó
 Vagy Sion-hegy?

Kedves Babits Barátom!

Ne vedd zokon szólításom
De ahogyan én ma látom...

Írod: „Mert ki tudná ránevelni
Ártatlan eb társát ölni?”

A kutyát Te jobbnak véled

Egyet is értenék véled...

Kedves Babits Barátom...

A kutyákat őszintén szánom

Az emberi-szörny rá tudta venni

A kutya is már társát öli!

Jók és hűségesek ma is

Ám az eltelt idő rossz és hamis

Nincsen béke – nincs igaz harc

Más a csata – más az igaz – más a kard

Egy tisztelőd véleménye:

Míg ember lesz nem lesz béke

Nem méltó a Szövetségre!

A költészet-háza

„Mely nyitva van boldog-boldogtalannak,
Mindenkinek, ki imádkozni vágy,
Szóval: szentegyház, ahová belépni
Bocskorban, sőt mezítláb is szabad.”

Írta egykor Petőfi

S én e ékes szentegyházba
Bátorkodtam belépni
Bocsássatok meg tettemért
Óh Ti nagyok
Nem kell féltenetek
Trónjaitok
Én hamis szavakkal
Nem kufárkodom
„Csak”
E szentegyházban
A „mezítlábasok”
Földi üdvéért
Imádkozom...

Óvodai csoportkép

Nézd! – Ott kuporog a költő!
Poros kis mezítlábát ruhájába rejtőn
A nagyok mind-mind ünneplőn
Csak Ő – Ő a kis árva
Ki három éves sincs még
S már jár óvodába
Nem lehet a képen
Nem illő ruhája
Harcol igazáért
Könnyekkel küzd
A maradandóságért
S végül papírra vetítve a
Fényképezőgép kíváncsi lencséje
Az utókornak őt is
Megörökítette...

Világító emlék

Egy kócos, törékeny gyermekszív...
Egy udvar, egy ház, mely visszahív...
Lombok között megbúvó szelíd Ég...
Örök lámpásként világító emlék...

VII.

Keserű falat

Keserű falat

Zártak az ajkak
Fornak a szavak
A lét szennyes szörnyei
Húsodba marnak

Tikkadó szádban
Keserű falat
Lenyelni képtelen vagy
Mint szű
Rág az akarat...

A Millennium margójára

Szép... szép... de...
Szebb is lehetne

A sorsot – A múltat hibáztatni?
Századokra – Egymásra mutogatni?

Te – És – Te
A bűnös – És Te is!

Te loptál – Te Csaltál
Te államkasszát csapoltál
Te határokat csatoltál
Te magyarokat kaszáltál

Tudjuk

Az ország fölét a
Sorsdöntők időben leszedték

Mert

Sorsdöntő volt minden század
S a magyar hiába fáradt

Sodorta őket a feneketlen ár
S övük volt az örökös kár

Gazdag rónáikon ma is ring az éhség
Bőven termi magát a szegénység

Nincs még egy nép – Ki hiába
Ily sokat szenvedett

Ki sebeire újra és újra
Fonák gyolcsot tépett...

S lőn világias – világosság

Törvények?

Az ember saját képére alkotta őket

Csodálkozol?

Ha palotákban a gazdagság fénye ég?

Ha

Betyármódra lép ki eléd a

Habzó-nyálú tisztességtelenség?

S lép

A felkorbácsolt gyalázat

Kaput nyitni a bombáknak

Szakad az emberarcú rekedt kiáltás

S lőn világias – világosság

Pompás izombábuk

Új korunk

Nyomorvámszedői lepik el

Világunk

Recseg az ártatlan világ

A húrok kifeszítve pattognak
Az „Elitek” a tömegek kárára malmoznak
A kor széles-vászonra vetíti
Hogyan illik viselkedni
Meggazdagodni
Munka és fáradtság nélkül jól élni
Munka mellett vagy nélkül elszegényedni
S miként lehet a szegénységet
Leszegett fővel viselni
S hogy utcán is lehet családoknak élni
Hogyan illik leszámolni
A gyilkost mennyiért lehet bérelni
Recseg
Az
Ártatlan világ
Most a „Mindenki” is megmutathatja magát!

Zeng az éhezők kórusa!

Európa – S gazdag Amerika!
Halljátok? – Zeng az éhezők kórusa!
Élettől féltő gyermek tekintetek
Kihunyó éhes szemek megváltást remélnek
Sorvadó kicsiny fekete kezek intenek
Megalázott túlélések kísértenek
Kiszáradt testek halált dédelgetnek...

Gazdag Európa – Gazdag Kontinensek!
Emberek! – Kik az átlagnál jobban éltek
Ismeritek a szót? – A felelősséget?
Tudjátok-e mennyibe kerül egy patkány?
Sokba! – Ha nincs mit enni magas az ár!
Halljátok? – Zeng az éhezők kórusa!
A néma éhhalált szenvedti Afrika!

Földjéért ne öldöklést! – Enni adjatok!
Kincseire váltott betevő-falatot!
Látjátok? – Az éhezéstől puffadt gyermek
Állatmódjára legeli a fát, füvet...
Rágja a csont-bőr anyát, az aszott mellet...
S az anya – Bár őrzi szívében a tüzet
Jámbor szolgálalázzal mond le róla
Mielőtt testéből enni megadatott volna...

Gazdag Kontinensek – Gazdag Európa...
Halljátok? – Zeng az éhezők kórusa...
A csavargó lelkek – Az elárvelt gyermekek
Egymást istápolva – Védik a gyengébbet
Fényesítik az irgalmat – A szeretetet
S ha a misszió – jut – ételt osztanak
Kuporogva türelmesen várakoznak...

Mintha imára szólítana a kanál
A csönd megáll – Valaki énekelni kezd
S az éhezők együtt zengik az éneket...

Gazdag Európa! Gazdag Kontinensek!
Emberek! Halljátok Ti is az éneket?

Karácsonyi körkép 2000

Budapesten
Még van üres ágy
A menhelyeken
Moszkvában az Üdvhadsereg
Segít a szegényeken
Kínában egy diszkó kigyulladt
Háromszázan meghaltak
A betörők ezen a napon is raboltak
Jézus szülőföldjén a fegyverek ma sem hallgattak

Afrikai látkép

Éhező
Pergamen
Szín
Árnyék

Nyomor
Festette
Falakra
Vetítődő
Árny
Kép

Óh, Uram...

Gödröt ás – Bűnöket követ
Futja a világ a köröket
Járja a sáros ösvényeket
A reggeltől estéig gyötrőket
Hajléktalan benne az élet...

Vajon nyerhet-e reménységet?
Vajon vívhat-e békességet?
Vajon győzhet-e öldöklőket?
Vigasztalhat-e szegényeket?

Futja a világ a köröket
Rója az üres esztendőket
Eszi az ízetlen kenyeret...
Óh, Uram... szórj neki Eledelt!

Vége

Az embert a Lét korbácsolta
Készítette vad hullámokba...

S a mélységek vak-ördögét
Habzó, tajtékzó vonaglásra.
S, mint a háborgó bösz ara
Süvöltő erejének hangja
Az életet, s a türelmet
Békétlen partra sodorta.

Az embert a Lét korbácsolta
Készítette vad hullámokba...

S az ég könnye ezüstös függönybe
Rejtve az élet vonagló harcát
A megkérgesedett ember arcát
Az élet szántó-vető nyomát
Sziklaként meredő nyomorát
Védte üdvösségének pajzsát.

Az embert a Lét korbácsolta
Készítette vad hullámokba...

Eső verte zsíros földbe
Eke szántott mély barázdát
Ám ellene komor felhőket
Teremtve harag fent boronát
Könyörtelen sokkba kergetve
Az ember fekélyes fájdalmát.

A Nap tort ült, a szertartást folytatta a Hold
A díszes halottas-nép a csillagsereg volt.

Bibliai igazság

...

És amikor
Feltekint
Láttá – Ím
A gazdagok
Hányják az
Ő ajándékaikat
És meglátá

Egy szegény özvegyasszonyt is
Kinek felhalmozott kincse nincs
Két fillér jutott viseltes zsebébe
Azt vetté a megszentelt perselybe
Míg a gazdag
Fölöslegét
Dobja
A
Szegény
Minden
Vagyonát
Odaadja

Semmi sem véd meg...

Harangszó kiömlik – Sietnek
Rohanásba kergetett reggelek
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ senki nem véd meg

Derűsen hűvösölnek évek
Fagyos háló terül messzeségnek
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ senki nem véd meg

Révedező éhes emlékek
Hálót szövő időtlen kezek
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ senki nem véd meg

Dagadtra kihízott kupecsek
Pénzüikkel nyálasan csörtetnek
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ senki nem véd meg

Száj, hangokat ugat: – Merjete!
Itt a diadal! – Csak éppen...
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ semmi sem véd meg

Szegények cél nélkül tengődnek
Szellőkkel imbolygó számkivetettek
A kenyerek már nem otthon kelnek...
Kemény a világ! Senki nem véd meg!

Hajlott hátú alázat

A koldus
Csak látszat
Hajlott hátú alázat
Ki már sohasem lázad
Szépen köszöni
Alamizsnádat

Csak a szemei
Árulnak el
Vádat

Alázatosan
Hajtja le fejét
Valahol egy padon
S az elnyűtt pad
Nem lepődik meg
Az alázaton...

Te – Akinek van...

Miért vannak még mindig szegények?
Miért nem jut minden szájba éték?

Te – Akinek van
A szegények nevében kérlek...

Adj az éhezõ kezébe egy karéj kenyeret
Ne hagyd – hogy sorvadva gyengüljön az élet
Hogy könnyörgõ szemekkel haljon meg sok gyermek

Te – akinek gazdagság adatott
Csak naponta egy morzsát – Egy falatot...

Gondolj arra – aki éhezik és fázik
Ha adsz
Szíved hálával telik
S lelked vagyona gyarapodik...

Miért?

**Miért van másnak az
Ami nekünk nincs?**

**Miért van nekünk az
Ami másnak nincs?**

**Miért boldogít a megszerzett
Kincs?**

**Miért nem boldog az
Kinek kincse nincs?**

**Miért kell a több és
Még több bilincs?**

**Miért van szükségünk arra
Amire nincs?**

VIII.

Korai idő

Korai idő

Harmatos

Illatot

Szítál

A reggel

Kitárt

Karjaiban

Az álomtól

Kipirult

Nap kel

Mosdanak

A

Fűszálak...

Bár Fa lehetnék...

Bár Fa lehetnék
Virágzó Almafa
Ártatlan rózsaszín
Ruhába öltözött
Tavasza

Bár Fa lehetnék
Mosolygó Almafa
Karjaim kínálva
Gyümölcsöt ringatna

Ó, Csak Fa lehetnék
Virágzó Almafa
Lelkem szép szirmait
Hullajtó Tavaszfa...

Kísértő szín-pár

Felleg fekete haj
Hófehér ruha
 Fiatalság harmata
Forrón delel a nyár
 Mennyei a Fény-ár

A lemenő nap alkonyán
 Színt vált a szín-pár
Repesve csitul a vér
 S nem virágzik az éj

A kísértő szín-pár
 Elégtételt kér
S mint erdei lomb
 Hull alá a jaj

Felleg fekete lesz a ruha
S hófehér a haj...

Mint a természet

Úgy volna jó élni
Mint a Természet teszi
Ahogy nyitott kapuján
Istent beereszti
Ahogy évről évre a madarak
E Főnix meleg testéből
Fészket raknak

Ahogy igazodnak
Egymásba a holnapok
Ahogy fogy a Hold
S telik meg újra
Ahogy a tavasz
Tereli csodáit tova

Úgy volna jó élni
Mint a Természet teszi
Ahogy nyitott kapuján
Istent beereszti...

Fázós álomképek

Szökve
Fakasztanak tavaszt a szelek
Mintha
Mély álomból ébrednének
Még
A tél ringatja a teret
Rémítő a szín a felhők felett
De biztató
A lég
Már kegyesen remeg
Már dülva múlnak a csikorgó éjek
Szökve derülnek létre a fények
A szelek
S a színét vesztett fázós álomképek
Bízva
A tavaszban – talán – felmelegedhetnek...

Be szép álmok ébrednének... Ha

Ha behunyom szemeim
Erdőket, pusztákat, házakat
Szép távoli tájakat
Látok
S vágyakat

Istenem!
Be szép álmok ébrednének
Ha
Fellegek nem feketednének
A Te
Teremtett bús világod felett...

Borsodi tájakon

Járva a borsodi tájakon
Lelkembe hasít a fájdalom

A boldogtalanság égő
Alázattal ül a fáradt arcokon

Pedig szabad szél jár az utakon...

Eltűnt a házak fölötti fény
Bezárt bányák sötét árnya kísér

S a lassú-szavú holt falvakra
Az üresen kongó harangokra

Félelmet lehelnek a büszke hegyek...

Vad – Elárvult bozótok néznek
Ordashoz illően farkasszemet...

Az öreg puszta

Az öreg puszta markáns arca
Mint Ég panasza
Múltba néző
Itt felejtett magányos eretnek
Télben mord vidék – vad táj
Nyárban játékos – borzas festői báj
Felhők hallgatag fodrai alatt
Összhangba olvadt barázdált arculat

Vén, magányos eretnek
Ha tudnád, mennyire szeretlek!

Izzik a nyár

Délibáb imbolyog
Szikrázó melegben
Kéken reszket az
Ég bölcsőjében

Az élet párolgó hőjében
Liliom virít a kertekben

S a dombok
Gyűrött homlokán
Mint ezernyi ránc
A levetett szoknyán

Megpihen egy percre a Napsugár
Tikkasztó hőségben izzik a nyár...

Tegnap még...

Tegnap
Még süvöltő szél zörgette
A kifosztott
Lekopaszított ágakat
Kénye-kedve szerint görgette
A megtépázott
Leveleket s szirmokat

Ám ma
Az erdő őszülő fejére
Az Ég
Kéklő derengése
S a Nap
Arany mosolygása
Értelmet hint
A rozsdás elmúlásra...

Messze esik Észak a lelkemtől...

Dél az én vágyott vidékem
Északon fázik a lelkem
Hideg a betű
S a gondolatom
Szürke foltot hagy a papíron
Megdermed lábam és karom
 Úgy érzem föld alatt lakom

El, el, Délre hol süt a Nap
Hol meleget sugároz a Hang
Hol bíborban remeg az éltető erő
S gyöngyház színben rebben a levegő
Hol fény simogatja arcom
S reménnyel telik a hangom...
Ott – Hová nagyon vágyom
Tudom
 Átölel végre oltalom.

1875

1875

Mint a rózsza csipkéket fesslerő kelyhe...

A Hajnal és Én a tó körül járunk
Cinkosan halkán csodára várunk
Lépteink tompa neszei, s tekintetünk fényei
A szunnyadó reggelt szeretné megérteni

S lám
Mint varázslat mely igézővé hasadt
A víz hamvas tükre gyöngyöző szilánkokra szakadt
S a tóból kikelve
Mint rózsza csipkéket fesslerő kelyhe
Kibontakozott a Nap sugarakat ontó
Fényes kévéje

S az égő horizont
Mint vöröslő parázst
Mint bíborban felszentelt palást
Borítja a tóra
A Hajnalra s Rám
E fennkölt valós látomást...

A tenger fénye dajkál...

Fekszem a csillámló valóságon
S alázatos alattvalóságom
Az álmából riadt hullámon
Mint bársony Égi-vászon terül szét
Pulzálva ring alattam a mély-lét
Szelíden simogatja arcom a lég

Testem könnyű – Lebegek
Titkokat mosolyog felém az Ég
Szerető kék-szeme csak engem néz
S ott fönt – A napsugár
Mint édes méz csordogál
S a tenger fénye ölelve dajkál...

Ringat a víz
Mint ringat az anya
Testem ölében tartja
A Természet karja
S ahogy ring alattam az élő víz
Ahogy arcomba csapódik a sós íz
Mint hajdanán...
Az anyaöl biztató hajnalán
Ölelt s ringatott így
Az életet csobbanó
Magzatvíz

Ha repülni tudnék...

Álmából felriad az alvó
Ágyában feketén dereng a folyó
Nyirkos árnyak jönnek
Halottaink szívéből
Fű, fa, s virágok nőnek...

Ha repülni tudnék
Nem lépnék e Földre
Járnék csönd talapzatán
Alá omló lég hátán
Nem lépnék a Földre
Sorsok életére
Holtak mezejére
Hol voltak – S vannak
Még élők – S holtak

Mi kell még?

Mégis? Mi kell még?

Kérdezheted:

- Szeretnél még málnabokrokat?
- Gyümölcsöket ringató fákat?
- Égő maradandóságokat?
- Örökervű tanulságokat?
- Képzeletben nyíló szirmokat?
- Bűn helyett érzelmet – Lámpákat?

Persze, persze – érzelmet élünk...

Mondhatnád:

- Kínos a csöndünk. Eltaszítva Porladva
Emésztünk. – Elkésett világ a részünk...

Kérdezheted:

- Kell ez nekünk?
- Mi kell még neked?
- Nem tartod elégnek?
- Azt, hol részed – Részünk

A díszes halommmá vedlett kert...

Mely gondot – Viselt csontokat rejt

S beomolva a múltba lejt?

Nem elég? Mi kell még?

Engemet a Természet ültetett...

Ég látja
Lelkem bársony varázsa
Nem lopott
Kapott állapot
Istenáldás
Zaj
Kacaj
Kiáltás

Átlátszó lapom
Minden napon
Ég alatt – Föld felett
Útra kel

Lelkem bíbort cipel

Látszatot
Megcsalt káprázatot
Porhadt harmatot
Nem visel

Engem a Természet
Ültetett
Gyökerem
A csend
A szeretet

AICHA

Csak egy apró pont a német térkép alján
Mégis... Mint eget a csillagok parazsa
Úgy fűti lelkem e falu gyöngyharmata

Úgy simul az illatos Bajorföld hátán
Mint szendergő csecsemő édesanyja vállán
Kinek rózsaszirmú ajkán elcsöppen az álom
Épp úgy csordogálnak a folyók e tájon
S ahogy az anya átkarolja gyermekét
S dúdolván ringatja álomba ismét
Úgy karolja át a hegyek ölelő árnyéka
S lent, az erdőket dúsító fák zöld aranya
Óh! Lelkemnek bódító tavasza – AICHA
Tölgyeknek, fenyőknek üzenő illata!
Mozdulnak az árnyak
Kegyelettel járnak
Árpád-házi címert őriz ősi várad
István... Gizella... s a népek...
Barátságunk immár több mint ezer éves!

Csak egy apró pont a német térkép alján
Mégis... Mint eget csillagok parazsa
Úgy fűti lelkemet e falu gyöngyharmata...

Kertemben lakik a csoda

Naponta fedezem fel újra és újra
Valóban kertemben lakik a csoda
Kertem pompás Zöldbirodalom
Daloktól zengő ősparadicsom

Benne a kitárt karú fák
Légbe kapaszkodó legendák
Égi-madaraknak bűvó oltalom
Nekem daloktól zengő tavaszom

S a vörös bundás mókusok
A kis kerti bohócok...
És a rejtegető pázsit...
Szálai közt százszorszép virágzik

S ti illatozó csodák
Színes szirmok
Mesélő balladák
Marasztaló csokrok
Tűnt időkön át...

S mikor hull az ezüst-eső
S a Nap aranya is el jő
Ülnek az ágakon a ringatózó cseppek
Mint gyémánttá varázsolt gyöngyszemek

Всего в 1891 году
всего в 1891 году
всего в 1891 году
всего в 1891 году

Всего в 1891 году
всего в 1891 году
всего в 1891 году
всего в 1891 году

Láttam elnyelő óriás vizeket

Jártam Párizsban
Jártam Rómában
Közel s távol
Nagy Európában

Mosták lábaim
Szelíd s vad hullámok
Kék – zöld fénybe
Kapaszkodó csillámok

Láttam elnyelő
Óriás vizeket
Végtelenbe úszó
Komor tengereket

Amerika tágas ege is
Lenézett már rám
S rabszolgák utódai
Szólottak hozzám

Ám érzem
Testem bárhol is jár
Röghöz kötődő lelkem
Mindig haza – talál

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

Barangolás bajor tájakon

Lépteim kísérik hóba fagyott-árnyak
Tél szötte áttört fehér fátylak
Megállok szikrázó gerincen
Dombtetőt borító hófehér-szőnyegen
Megigézve csodálom e tájat
A hosszan elnyúló havas barázdákat

Mint édesen behintett tálat
Kínálja a látvány a sok apró házat
Apró házak fölött békés füstjeleket
Melyek a szendergő ég felé sietnek
Lent a domb toporgó lábánál
Elárvult tétova pajta áll
Mint dacos macska púposodó háta
Merevedett bele a múltó délutánba

Süppedő nyomomban múlik az idő
Sietve jön felém harang-köszöntő
Indulnom kellene
Ám az esti rózsás-borulat
Oldott kévéje a lemenő napnak
A völgyben pihegő falura rátapad
S fogva tart...

Nem feledem...

Magyar honban gyökerezvén
Bajor erdők tág ösvényén
Hegyek között – dombok völgyén

Otthon selymét
Lankák zöldjét
Akácerdők sudár csöndjét
Hús szellőknek ölelését
Kristályesők lüktetését
Pusztának a szívverését

Nem feledem

Keblem telve emlékekkel
Élőkkel és elmentekkel
Bennem élnek kik szeretnek
Kiket perceim féltenek

Velem jött a honnak gondja
Míg valaki meg nem oldja
Keresztként vállamat nyomja

Magyar pusztá tükrözése
Szívemnek hű tükörképe...

Borzongat a „Tél”

Fázom...

Összébb húzom képzeletbeli kabátom

Mégis befúj a nyíláson...

Borzongat a „Tél”

Fázom...

A nyirkos szél helyett Napra vágyom

Ölelő melegre

Nyíló szeretetre

Gyöngyöző harmatot lehelő mezőkre

Fázom...

Melengető tűzhalálra vágyom

Szenteld fel lelkem templomát

Fázom...

IX.

Alkonyi jelek

Alkonyi jelek

Már vállig ér az élet
Haj ezüstöt ereszt
Bőr sűrű ráncot vet
A nap apró villanás
Szavak érintik egymást
Elvirított évek
Álmatlanul reszketnek
Könnyű pihe árnyán
Titkokba menekülnek

Visszhang riadt sóhaján
Arcokon remegnek
Az alkonyt hozó jelek...

Törlesztés

Az idő az éveket
Alaposan megmérte
Súlyos adóságom
Máris számon kérte

S én sietve
Mentséget keresve
Sorsommal érvelve
Haladékot remélve...

Alkumat a Kegy
Felértékelte...
Tartozásomat
Csillagokig emelte:

Ha el jó
Létemnek vége
Fénypénzzel fizethetek
Érte...

Születésnap gondolatok

Félévszázad = ötven esztendő

Mily sietősen lót-fut az idő

S benne a törékeny ember

Ők – Én – Te – Ő

Mily kiszolgáltatott

Mily esendő...

Ötven éledő tavasz

Ötven haldokló ősz

A kiszabott emberöltő győz

Sürgetnek hát feszítő gondolatok

El nem végzett fontos feladatok

Hisz ennyi őszön és tavaszon át

Lelkem beszívta az élet illanó illatát

Áldott fénynek tündöklő sugarát

Hogy átnyújthassa

Védő árnyékát...

Reszket a lomb bennünk

Fájó sóhaj kél, rezdül
Ha korunk őszbe zendül
Késő
Időfeletti lelkünk, mint
Lepergő őszülő
Lomb reszket bennünk

Megkopott évek
Csúnyák
Vagy szépek
Egyre mennek
Vágyakozó emlékek, képek
Bennünk
Mint szél kergette lepergő
Őszülő lomb reszketnek

Szívünk roskatag polcán
Lelkünk gyűlő panaszán
A szenvedő
Ember jogán
Kín, öröm kirakatán
Vihar dúl vágyaink lombján

Késő
Időfeletti lelkünk, mint
Hulló lomb reszket bennünk
Megkoptak az évek
A vágyakozó képek szívünk
Roskatag polcán emlékek csupán...

Ki ad választ?

Elmennek
A jók
S meghalnak
A rosszak

Elmenni
Vagy
Meghalni
A rosszabb?

Nevek – Évszámok

Temetőben szenderegnek

Nevek

Altatják mélyre ásott

Álmukat

Halmukon zöldre fagyott

Kövek

Felettük sír-bogarak

Tévelyegnek

Réveteg ágak lengenek

Álmodnak

Miközben az idő halkán

Letörli

A feslett évszámokat...

És újra szürke-por

Az életbe vezetés elején
A világ porának kezdetén

Az Úr bölcsességgel fundálta
A Földet – S értelemmel
Erősítette meg az Eget

S ma mégis vért izzad a kor

Látnunk kell
Hogy lesz a világból
Hamu – S lassan
Újra szürke-por...

Mondd, miért tűnnek el álmaink?

A gesztenyefák végtelen néma útján
Hol szavak bújnak meg az életút sarkán
Izzón kóboroltunk kézen fogva sután
Az ég hangtalanul lenyugvó alkonyán

Miért hallgatnak oly némán, oly árván a fák?
Lüktető tavasznak szirmuk miért bontják?
Miért hullajtják le élőn fájo lombjaik?
Miért fullasztják szikrázó cseppek ágaik?

Mondd, miért tűnnek el álmaink?

E hidegen feszítő naplemente után
Kóboroltunk váll-váll mellett sután
– Fázósan fut át kezembe a tél
Midőn reszketőn kezedhez ér –

Miért fagy rá a világra a tél?
Mit ér a tavasz pergő bő-szava
S madaraknak dala... Mit ér?
Ha csak múltó kikeletet ígér?

Mondd? – Mit ér?
Ha a szó is csak ígér?
Ha riadt kéz rebben kézben
Mondd? – Mit ígér?

Gondolatok szitáló zúzmarája
Gesztenyefák zúgó hallgatása
Lett szerelmes hangulatunk borulása
S utunk belefolyt a zord némaságba...

Prózai kopások

Szemem fénye megkopott
Arcom ráncokkal fércelt, fakó
Léptem sem kopog
Úgy, mint egykoron
A lábaim koptatta aszfalton

Ami van – Az jól van
Mondják
Az Faltól – falig van...
Sugároz a szenny nesztelen
Bámulják
Fényben fetreng a meztelen
Csörömpölő valóság...
Ami van – Az jól van
Idomítva van
Az Faltól – Falig van!

Együttérzés

Vihar világította át a megszaggatott Eget
Könnytelen szemében villóztak acél hideg fények
Tehetetlen ráncok ugráltak le-föl homlokán
Vak-éjjel tört rá a démonokat dobáló orkán...

Zakatolnak a kerekék

Fiatal éveimmel cipekednek
Bizakodók – De kenetlenek...
Kormos ablak mögött a rohanó táj
S az elszírt jövőm dereng...

Egy fiú ül mellém – egyetemista
Korra talán, mint én...
Lehetne Ő...
Álmosan sóhajt a korai idő...
Szőke haja nyílt tekintetén
Félig megpihen, rám néz
Késő
Már késő a még korai idő...

Könnyű, sárga ruhám mini alját igazgatom...
Hatott rám a fiú nem tagadhatom...
Korra talán, mint én...
Lehetne Ő...
Nem – Már a gondolat is késő...
Már bilincsbe fogta ujjamat a jegygyűrű...
Másnak
Eltévedtem? – A kerekék hazug irányba zakatolnak?

1968... Tatabánya – Budapest
Állomások, s mind, mind ideiglenes...
A fiú beszél, beszél, randevút is kér
– Majd az órák után Te és Én...
Mondja boldogan, s néz... Nem? Miért?
Érthetetlen számára az egész...

Érzem hamvas tizenévem ködbe vész
Miközben tekintete kutatva néz...

Eltévedtem...

A korai kötelék nehéz...

Tüzes nyilakat szór felém a

Miért?

S zakatolnak tovább a kerekek...

Cipelik az elrontott éveket...

Arcom töredékei...

Tétova arcom a tükörben...
A csiszolt, foncsorozott üvegben
Csak egy arckép...
Mintha messziről jött volna
Mintha az átlátszó üveg
A tükör is bennem volna
S én – a képmás – ha az ezüstös
Szilárd Tótól elfordulok
Menthetetlenül elmúlok...
Megrebbennek a tükörbéli vonások
Kérdéseikre nincsenek válaszok...
 Ki vagy Te? Ki vagyok? Ki leszek?
Arcom töredékei nem felelnek...
Helyettük sután én válaszolok:
 Egészből letört apró rész vagyok
Előttem épp ily aprók voltak a nagyok
Hordozom magamban
Őseim testált vagyónát
 S kéretlenül
Ruházom én is át
Hogy felbukkanjak újra
Egy új ezüstös Tóban
Sok-sok évek múltán
Az enyéim emlékeztető arcán...

Hol végtelen a menedék...

Néha megállsz, mint elfáradt
Vándor a por lepte úton s számolod:
Hány évet vár még a halál?
A választ Te sem tudhatod...
Jó, ha a sercegő perceid
Sorjázva Te is beosztod
S e hontalan világban
Az évek maradék-tárát
Bölcsen ízekre szabdalod
S a hamis értékrendet
– A színpadi kellékeket –
Az élet zajos csatarendjétől
S magadtól távolra tartod
Mert a „Kegyúr” mosolyogva
Talál édes gyönyörűséget
Ha látja a jól megfontolt
Csöndes előkészületet...
S ha erőd már lecsorgó
Kínlódva habzó verejték
S ha már elfogyott ama
Parádés színpadi kellék
Fordítsd tekinteted – Hol kék
Hol végtelen a menedék
S kérd! – Hogy az „Udvarmester”
A „Kegyúr” megértő „Tisztje”
Súlyos életed hibáit
Kékítővel fehérítse!
S ha a zörej elnémul
Ha sírbolti hallgatása
Az alkonysugarú csendnek
Fátyolként testedre borul
Fölötte ne búsulj!
Pille könnyű szárnyán
Lelked boldogságba vonul...

Már nincs füstje a vonatnak

Már nincs füstje a vonatnak
A szikrák múltba fúltak
Csak rohanó fák maradtak
Fekete vézna karjaikkal
Viaskodnak s kapaszkodnak.

Már nincs füstje a vonatnak
A tüzes fények múltba fúltak
Csak távírópóznák maradtak
Remegő húrjaikon gyász
S parázsló álmok vonaglanak.

Már nincs füstje a vonatnak
A pernyék múltba fúltak
Csak álmos éjjeliőrzőjárat
Vigyázza a hallgató vágyakat
S a valószínűtlen álmokat.

Keresztútnál

Keresztúthoz ért tanakvó életem
Útitárs nem áll mellém egy sem
Gyalog folytatom utam, mit elkezdtem
Szolgámód róva a földet érintem

Megállok

Míg a keresztút éber magányát nézem
Az útszéli keresztre téved tekintetem

Áll a kereszt, mint én – a gyom között némán
Mereven, szóttanul, – szinte már bénán
Szögektől, időtől – sebzetten, árván
Hasonló keresztet ácsoltak Golgotán

Áll századok óta némán
Mint én a gyom között bénán...

Még...

Még

Áll az udvaron a diófa
Vén, már ki tudja mióta
Termi árnyékát a tikkadókra
A hús kényeztetést szomjazókra

Még

Ring karjaiban a hinta
Egy darab kivénhedt fa
Melyet megérett sorsa
Deszkává aprította
S az öreg dörögő diófa
Lengő pajtásává avatta

Még

Megállok alatta néha
Ha az élet zivatara
Bekerget árnyékot borító karjaiba
Utolér ma is hangja
Leveleinek suttogó vigasza
S képzeletem falát jótékony
Eleven zöld lombbal takarja...

Nehéz a haladás fölfelé a hegyen...

Ma völgyben élek – Hegyek között
Fények között – Messzeség mögött
Dús világban – Ám nem feledem

Éltem én pusztában
Pusztára boruló szegény világban
Jó és rossz forgatagában
Hová nem jutott el hír
Hol meghalt a jelen
Valótlan fénytelen jeleken
Fekete
Sárban toporgó világban
Küzdöttem magammal
S a korai halállal
Ködös homályban
Létem s nem létem
Kemény szavakat írt végzetem
Valótlan fénytelen jeleken
Dobált az élet pusztákon – hegyeken

Ma völgyben élek – Messzeség mögött
Dús világban – Emlékek között
Ám nem feledem – Éltem ott
Hol sebzett volt a hajnal
S vak volt a remény
Hol a jelen ma is még kemény
– De néha lát már a remény...

Nehéz a haladás fölfelé a hegyen
Ám az Ember mindent bír
Hogy jövője legyen...

Csipkebokrot szótt körém a nyár...

Rejtelem te tudtad
Mit én nem
Puha takaród leplezte előlem
Mindazt mi felnőttnek fáj
Mit félve mond ki a száj...

Csipkebokrot szóttél körém „nyár”

Ti halovány rózsaszín szirmok
Tomboló vad szélben
Csapongó puha pillangók
Becsaptatok...

A hajnal síró csöppje
Az élet gyöngyözve szenvedő könnye
Múlhatatlanul csapódik rám...

Csipkebokrot szóttél körém „nyár”

Elmúlt a lüktető „nyár”
Köröttem a feslő csipkebokor
Szürkén – múltó ruhájában áll
Zörgő levele susterogva száll
Tövise még – és már
Szúr és fáj...

Késő az éjszaka...

Jövet – menet
Megnőnek az árnyak
Suhanó autóm előtt tivornyáznak
Késő az éjszaka...
Lompos, fekete az Égnek karéja
Eszembe jut
A sötétség csak a fény hiánya
Az éjszaka a nappal fordított mása
Nem... nem...
Semmi sem hasonlít önmagára.

Fárasztó hosszú út áll előttem
S mögöttem – Két oldalt mellettem
Szembe rohannak velem
Fekete-fehér filmdarabok
Előre előhívott negatívok
Színtelenségbe burkolózott
Alvó emberi hajlékok.
Mégis...
Mintha minden élettelen lenne
S én – Szédületes sebességgel
Száguldanék bele
Az idegen
Semmibe...

Elment

Szép feje már
Homályban fürdik
Szép szeme
Éj-könnyben úszik

Büszke fénye már
Nap felé tör
Testét fájdalom
Immár nem gyötör

Már lobbanása
Nem miénk
Fogadta őt
Az Örök Ég

Hallgatag a
Szó ajkamon
Önzésem árnyék
Fájdalom...

Nem kell nekem semmi sem

Nem kell nekem semmi sem
Sem hírnév – Sem rekviem
Fizetség sem kell nekem
Nem kell nekem semmi sem

Vagyonom sincs énnekem
Nincs is mivel kérkednem
Dőlt betűk az íveken
Vert lakat a szíveken

Ádáz – Harc az értelem
Keser' hab az érzelem
Gondolat a két kezem
Lángban ég el a lelkem

De! Ha egyszer megharagszom
Mindenemet tűzbe dobom
S ez sem kell már énnekem
A volt tékozló életem

Nem kell nekem semmi sem
Sem hírnév – Sem rekviem
Emlék sem kell már nekem
Nem kell nekem semmi sem.

Vég?

Merengek

Az

Emberek

Gondján

Élettől

Elcsigázott

Valahány

A

Lelki

Szegénység

Dohos

Konyháján

Készítette: Agroiinform Kiadó és Nyomda Kft.
1149 Budapest, Angol u. 34. • www.agroiinform.com

Felelős vezető: *Mahr Jánosné*

Budapest, 2006/101

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL.
1911

PIROSKA RENTSCH

1950-ben született Püspökkladányban, a magyar Alföld gyermekeként. Egy életre magába szívta a természeti táj szépségét, az 50-es évek szegénységének minden napjait.

Regényei, versei is ebben a közegben fogantak. Igazságérzete újra és újra protestál az elnyomottakért, a kitaszítottakért, a megalázottakért.

Mély humanizmusa áthatja egész gondolkodását, a jobbítás, a szeretet és a segítő kéz küldöttként.

Bolyki István

*Hasztalan – már tudom – hasztalan
Minden mi nem ima
Sorsom elfogadtam – tettem bár forrongva
Most itt állok ezer évek árnyékában szétszaggatva
S már tudom
Anyám véres ágya
Vértelen koporsója
Anyák véres ágya
Vértelen koporsója
Bölcső az – eleven kegy – közös sóhajlás
Sarjadó véres és vértelen hajlás...*

ISBN 963 502 860 1

9 789635 028603

AGROINFORM KIADÓ